

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-08-16)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1855-08-16)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 156. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000062.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Iselingen. d. 16de August 1855.

Min kiære Fader!

Det var mig en behagelig Overraskelse Dagen efter min Ankomst til dette Sted, som jeg endnu af gammel Vane kalder mit andet Hiem, at faae dit venlige Brev. Levede man ikke her i en forunderlig Farniente-Atmosfære, der især i Begyndelsen — med sine Kiøretoure, sin Spadseren i Mark og Skov, sin overflødige Spisen og Drikken o.s.v. formelig lammer eller inddysser Sind og Tanke — saa havde jeg vel ladet høre fra mig. — Idag er en Deel af Husets Giæster reist, jeg er bl. a. derved kommen i Ene-Besiddelse af et ganske hyggeligt og uforstyrret lille Kammer, ikke paa Gaarden selv (hvor der bliver bygget og malet), men i et saakaldet »Schweitzerhuus« ved Indkiørselsalleen, hvor jeg før engang i en lignende Anledning har boet — og jeg skynder mig nu at benytte den første Fritime til at skrive disse Linier.

Som jeg i mit sidste Brev bebudede, reiste jeg Torsdag d. 9de fra Kiel, efter at have indhentet en mundtlig Reisetilladelse hos Curatoren (den skriftlige har jeg først for et Par Dage siden erholdt). Det gik mig i Aar ligesom i Fior — at jeg ved Landstigningen paa den kiendte Kyst blev tilmode, som om Alt, hvad jeg havde oplevet siden sidst, var en Drøm, et Skyggespil, uden Virkelighed. Kiel, Universitetet, Professorerne og andre Bekiendte, alt dette rykkedes tilbage i en taaget Ubestemthed; jeg var igien cand. philos. Molbech, der skulde tilbringe sin Sommerferie mellem unge Veninder og s. 157Venner, selv ung, glad, fuld af Haab og Drømme. Denne Stemning vedvarede ligesom i Fior nogle Timer; Ungdomserindringerne kastede nogle Øieblikke et Gienskin over Huus, Have og Mennesker, — derpaa kom atter Virkelighedens rolige, kolde Belysning, med et Suk skiltes jeg fra Minderne — og det nærværende Liv med dets Pligter, Sysler og Tanker lagde sig atter, jeg vil ikke sige tungt, men dog tyngende paa mig. Hvor gierne kastede jeg Professortitelen og de tusind Daler bort, naar jeg med dem kunde kaste 15 Aar af min Alder, og blive nitten Aar paany, kunde glæde mig og sørge, elske og drømme, som dengang. Skeer der ikke et Mirakel, hvorved jeg bliver gienfødt og ung igien — og jeg tvivler derpaa — saa kunde jeg, hvad Grundstemningen i min Siæl angaaer (thi Lystighedens overfladiske Kastevinde regner jeg ikke) for den Sags Skyld ligesaa gierne være 72 Aar, som 34. Den Ungdom i Sindet, der gjør det muligt, endnu i hiin Alder at opleve, som Du skriver, »det sidste Glimt af der scheidende Strahl der letzten Liebe« — den Ungdom, føler jeg, har jeg ikke. Troen paa Idealet har jeg vel, men jeg er, i det mindste for Tiden, complet berøvet den lykkelige Evne til, ved et optisk Bedrag, at see det nedflyttet paa Jorden. — Hvad nu realia angaaer; saa er det min Agt, i Begyndelsen af næste Uge at reise til Kiøbenhavn, for at blive der den øvrige Deel af min Ferie. — —

Endnu eet maa jeg fortælle, medens jeg endnu har Plads, — skiøndt det er lidet glædeligt. Det angaaer det ærværdige Voldsted, eneste i sit Slags, med Levningerne af Vordingborg Slot. Kommunen har tilkiøbt sig en stor Deel af Slotsgrunden, med Betingelse, at lade »Ruinerne« blive staaende. Men, for at indrette et »Kvægtorv«, begaaer Byfogden og hans Medkvæg nu den Vandalisme, at lade en Deel af selve Volden, ud imod Byen, bortgrave, de deri værende store Muurfundamenter sprænges og Stenene sælge, noget af Graven opfylde o. desl. — alt støttende sig til den Bestemmelse i Kiøbecontracten: at kun det over Jorden Værende skulde bevares. Den Aagaardske Slægt, som er høist bedrøvet herover, har forgiæves giennem Forskiellige søgt at hindre dette Barbari. Assessor Aagaard har to Gange skrevet til Worsaae, talt med Hall o.s.v. Men det synes, at dersom Kongen ikke selv, ved umiddelbart Forbud eller ved at kiøbe Grunden, standser Ødelæggelsen: er der Intet at gjøre, og inden kort Tid vil da den ene Side af Volden, hvor i gamle Dage Indgangen skal have været, forsvinde eller saaledes lemlæstes, at man ikke s. 158kan paavise dens Sted og Murens Omkreds. Er der Intet ved at gjøre? Skal Du ikke tilfældigviis i en eller anden Anledning til Kongen? Det vilde være en god Gierning, at standse Ødelæggelsen. —

Christian.